Ч. 243. Неділя 28 жовтня (10 падолиста) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій го дині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ — 40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ — 90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Закон о діюрністах в комісиї буджетовій. — Політика Росиї в Азиї. — Смерть Лі-гун-чана).

Комісия буджетова радила вчера над законом о діюрністах. Референт пос. Штайнвендер прекладав приняти за підставу до дискусиї проєкт виготовлений підкомітетом. — Пос. Крамарж спротивив ся тому, щоби з діюрністами роблено контракти службові і зажадав для того близших пояснень що до становища правительства. Міністер скарбу Бим-Баверк сказав, що тепер ще не може офіцияльно дати пояснення що до становища цілого кабінету, позаяк правительство задля короткого часу не могло ще займати ся сею справою. Міністер вказав лиш на то, що внесенє пос. Дершати або справа контрактів з діюрністами нарушує права екзекутиви, а крім того не усуває зовсім колізиї з законом о цертифікатах з 1872 р.

Над сею заявою міністра завелась довша дискусия, в котрій забирали слово посли: Дершата, Герольд, Жачек, Штірґ, Крамарж і Гоффман-Веллєнгоф. Всї заявляли ся за внесенем Дершати і виступали против поглядів міністра. Наконець зажадали, щоби справа була управильнена законом, але в дорозї розпоряджень. Остаточно принято закон так, як єго уложив підкомітет, і пороблено лиш маленькі зміни. — Посол Прохаска ставив внесенє, щоби підвисшено платню. Тому однакож противив ся міністер скарбу рішучо, і внесенє п. Прохаски відкинено. Так само відкинено і друге внесенє сего посла, жадаюче установленя днія відпочинку для діюрністів. За то принято внесенє пос. Романовича, щоби діюрністи під взглядом відпочинку недільного були трактовані на рівні з урядниками державними та щоби відповідно до того внесеня вставлено до закона новий параґраф. Так само ухвалено також і важне внесенє пос. Крамаржа, щоби в справозданю зазначено, що закон сей дотикає також діюрністів і калькулянтів женьского пола. Відтак принято резолюцию пос. Романчука, взиваючу правительство, щоби змінило закон з 19 цьвітня 1872 о цертифікатах в тім напрямі, щоби діюрністи, калькулянти і канцелїсти, котрі убігають ся о посади, були взагалі на рівні з підофіцирами. Наконець принято резолюцию Прохаски, щоби тим законом були обняті також діюрністи працюючі в державних шпиталях.

З Шангаю доносять, що хіньска цїсарева дістала з Петербурга депешу, з підписом тамошнього хіньского посла, в котрій він повідомляє єї, що Росия постановила не віддати назад Манджуриї, скоро хіньске правительство не підпише манджурского договору після теперішних предложень Росиї. Крім того грозить Росия дальшими кроками, котрі можуть в поважний спосіб пошкодити независимости хіньскої держави.

Про смерть Лі-Гун-Чана доносять, що до неї причинили ся головно дві обставини: Лі-Гун-Чан не хотів ніяк відступити від роботи, яку на него вложила була справа договору мирового, хоч европейскі лікарі дуже єго до того намавляли; а відтак він в послїдних часах таки вже зовсім не слухав ради европейских лікарів, а віддав ся лиш в опіку своїх хіньских лікарів. Внаслідок того европейскі лікарі усунулись були зовсім. Тіло сего великого політика хіньского зложено в домовину, котру він привіз був собі з своєї подорожи по Европі.

Новинки.

Львів дня 9 го падолиста 1901.

Іменованя і перенесеня. П. Намістник іменував: Валент. Парата, канцелїста поліцийного, офіциялом, а вахмайстрів: Віктора Тота і Мечислава Слозара, канцелїстами поліцийними у Львові. — Дирекция почт і телеграфів перенесла асистентів почтових: Стан. Дуньковского з Хшанова до Кракова, Луку Демчука з Низька до Рави рускої і Алекс. Венгриновича з Рави рускої до Ярослава.

— **Про дефравдацию,** якої допустив ся в Станіславові возьний Шашкевич, котрий як ми то вже доносили, відобрав собі жите, розповідають що слїдує: Дня 31-го жовтня рано він на почту кілька грошевих листів і вернув до банку, де предложив книжку з потверджeнем, що всї листи

28

СІЛЬСКІ ПАВУКИ.

(З польского — Клим. Юноши.)

ГЛАВА XIII,

в котрій бесїда о клопотах Васонжка і недоли Рокити; тут також бесїда о глубокоумних поглядах Ушера Енґельмана.

(Дальше.)

Кобілка був трохи заможнїйший, отже довше видержував і мав більший кредит, але Васонжкови о гріш було чим раз тяжше. Гонив свою коняку до Чорного болота, до инших місточок, але жиди ствердли як камінь, і скорше видавив би із скали воду, як з них кілька рублїв на таку пильну потребу.

З ріжних бочок Васонжек пробовав, насамперед від самого Хаскля — не хотів; від Юкля — також не хотїв; просив, аби єму позичили спільно, або разом — не хотїли.

Удав ся до місточка, пів дня пересидів під „Лебедем", зачіпав Абрумка, Мендля, Давида, — нї суди Боже. Присягали і кляли ся на жінки, діти, на щасте до гандлю, що в цїлім Чорнім болотї не найде в тій хвили нї одного рубля, всї утоплені в інтересах і назад їх виловити поки що не можна. Треба ждати, Може за пів року, може в зимі о готівку не буде так тяжко, а тоді кождий радо виго дить такій достойній особі як Васонжек.

Пробовав шляхтич щастя в инших доохрестних місточках, але також без успіху — і з таких поїздок вертав сумний, пригноблений, без звичайної веселости і завзятя.

Великі, настороші звичайно вусища, опустили ся на долину, а й вірна старушка, та добра худобина, що розуміла всякі гадки свого пана, ступала під ним поволи, з головою повислою до землї. Навіть в коршмах, де вступав, аби розігріти ся, поводив ся на причуд спокійно і тихо, — не оповідав сьміховинок, не шукав з нїким зачіпки, сидів осторонь і пив мовчки, а на питаня або цїлком не відповідав, або відворкнув в такий спосіб, що єго вже більше не питано.

Своєю дорогою справи вів дальше, а що єму жиди не хотїли дати гроший, продав корову одну, відтак другу.... І то не легко єму прийшло, бо жінка наробила такого крику, такого лементу, що аж цїле село збігло ся, як на видовище.

З тої причини було навіть кілька синяків, бо за Васонжковою вступили ся єї своячки і завела ся велика бійка, але якось Васонжек поставив на своїм, корови пішли до жидів, а за одержані гроші можна було якийсь час піддержувати процеси.

По стратї двох коров Васонжкова заєдно плакала і не могла з жалю прийти до себе. Дармо муж втихомирював єї і доказував, що те лиш мнима і хвилева страта, бо з хвилею, як виграє справу, всї кошти упадуть на Кобілку, і буде мусів єму всьо, до одного гроша заплатити.

Васонжек був певний що виграє, але жінка, що на таких річах не знала ся, гадала по свому, і заповіла мужеви, що вже більше не позволить єму заглянути до обори, і що третої корови не дасть рушити.

— Хиба мене перше випровадиш на кладовище — говорила — заки возьмеш ту худобину. Досить вже! Стратила я вже дві, такі любі, від маленьку виплекані.... такі добрі!

Васонжек не міг слухати тих жалїв і того лементу; утїкав в поле, або де небудь, аби лиш дальше від дому. Ночував в стодолї, часто й голодом морив ся, а на обід до хати не ішов, бо жінка, говорячи о ложцї, мисцї чи о чім небудь, все вертала до тих нещастних коров, і такий знов лемент робила, що хиба уши затикати і за десяту межу бігти.

В додатку до всього злого, почали Юкель і Хаскель упоминати ся о свою належитість, з початку спокійно і чемно, а дальше чим раз острійше і упертійше, а що Васонжек не мав гроший, то цїла біда оперла ся о суд. Дармо шляхтич просив і предкладав ріжні договори — не хотїли уступити.

— Ви гадаєте, — говорив Юкель, — що з вами можна годити ся?

— Атже я хочу....

— Коли ви капцан вже є і не додержите умови. Ви любите правувати ся; ви всьо переправували, навіть корови. З чого віддасьте?

віддав. З тою самою книжкою вислано его другий раз на почту, аби віддав кілька рекомендованих листів. На підставі сеї книжки зажадав Шашкевич звороту наданого перед хвилею гропевого листу з 7000 коронами до Урбаньского в Угнові. Лист з грішми єму звернено, а в банку вже не контролювали другий раз книжки, отже не добачено замітки почтового урядника. Шашкевич зараз випросив для себе дводневу відпустку, бо — як казав має залагодити „справу з любкою, котра привезла єму дитину“. Справа дефравдациї викрила ся, коли Урбаньский в Угнові, одержавши письмо з повідомленєм, що гроші вислано, відніс ся до банку з запитанєм, чому не приходять гроші. За дефравдантом заряджено нагінку, але він тимчасом відобрав собі житє в готели у Львові. Із спроневіреної квоти лишило ся при нім 480 корон і письменне припорученє відослати ті гроші до банку. — Де поділи ся прочі гроші? В справі сїй доносять зі Станїслава: Із спроневіреної суми, 7000 корон знайдено у єго сестри Катерини, котра мешкає в Станїславові разом з матїрю і нареченою Шашкевича, Мариєю Боднарскою. Гроші ті прислав був Шашкевич сестрі в листї з Тернополя. В листї мали бути самі сотки, але, як каже сестра самоубийника, письма від брата не було нїякого. Так отже недостає ще 1300 К. Може бути, що й ті гроші ще десь знайдуть ся, бо ледви чи Шашкевич їх пропустив. Сестра самоубийника каже, що она їздила з тими грішми до свояків і радила ся, що має зробити, а ті казали її віддати банкови, що она й зробила.

— **На вільну стопу** постановила Палата радна поставити Подаріго і Сїдельника: першого за кавциєю 5000 К., другого за кавциєю 2000 К.

— **Утік з дому** слабий на умі син вдовиці по листоносї, Ф. Гуда, іменем Мариян. Він має 15 лїт і вийшов ще три днї тому назад з дому та пропав без слїду. Був убраний в бронзову маринарку і чорний капелюх.

— **Обікража церкви.** До церкви сьв. Николая у Львові закрали ся злодії і шукаючи там за грішми забрали всего лиш 4 К.

— **Нещаслива пригода.** З Коломиї доносять нам: Дня 4 с. м. дві селянки з Балинець, Настя Матійчук і Параска Рищук копали глину в стромій стїнцї на области Трофанівки і там їх земля присипала. Матійчукову видобули неживу, а Рищукова ще жила. В справі сїй веде ся карно-судове слїдство.

— **Два сини шаха перского** переїхали вчера вечером через Львів в дорозі з Перзиї до Відня. Оба вибрали ся на висші студиї до австрийскої столицї.

— **З голоду.** Бувший діюрніст в Бурштинї Станислав Лісїкевич приїхавши перед кількома днями до Львова шукати зарібку, допустив ся вчера в пасажу Гавсмана крадежи дивана, що висїв в брамі того пасажу, де містить ся склеп з диванами. Вже втїкав з тим диваном, коли крадіж спостережено. Помічники склепові здогонили его і зловили в тїй хвили, коли він вбіг до брами жидівского дому молитви. Єго вхопили за карк і руки та поштуркуючи по дорозі привели аж до пасажу а там віддали поліциянтови, котрий завів его на поліцию. Тут сказав Лісїкевич, що голод і холод змусили єго до того. Тому однакож не увірено і замкнено до арешту.

— **Теория а практика** або досьвід адвоката оборонця в справах карних. Іван Кусь, сторож каменичний ставав онегди перед судом яко обжалований о то, що переховував у себе крадені річи. Всї річи, які знайдено у него представляли вартість 1000 зр.; їх викрито случайно тогди, коли пошукувано за виновником крадежи у реставратора Шнайдера. Кусь боронив ся тим, що він нїби то не знав звідки ті річи походять а щоби оборона була тим успішнїйша, взяв собі адвоката дра Ф. Б., у котрого давнїйше служив. Розпочала ся розправа. Кусь боронив ся, як собі постановив але сьвідки зізнавали в єго некористь. Наконець промовляв адвокат Куся і закінчив свою оборону словами: „За того чоловіка я ручу. Він служив у мене 14 лїт і нїчо менї нїколи не пропало“. В тїй хвили пошкодований Шнайдер, вибираючи межи покрадепими річами свої, відкинув на бік срібний ніж з вирізаними на нїм буквами Ф. Б. кажучи: „То не моє“. — Др. Ф. Б, котрий як-раз скінчив оборону, взяв мимо волї відкинений ніж до руки, і за хвильку, на превелике диво суду і сьвідків, крикнув: „То мій!“ — І так, мимо волї оборонець став ся позовником, а радше дуже невигідним для обжалованого сьвідком. Суд готов вже був увільнити Куся, але в виду сего факту засудив єго на місяць арешту.

— **Движима азбука,** — або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав п. Григорий Блїй, емеритований управитель 6-кл. народ. школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до переховання і відповідною інструкциєю та з прикладом до уставленя букв. Цїна знижена виносить 8 корон; для книгарень 20% рабату. Замовляти можна в канцеляриї Товариства „Просьвіта“ і в книгарни Ставропігійскій (улиця Руска, ч. 3) у Львові. „Движима азбука“ повинна находитись безусловно в кождій народній школї.

— **З ґімнаст. товариства „Сокіл“ у Львові.** Вправи членів розпочали ся дня 1-го жовтня в днях як давнїйше, т. є. ві вторник, четвер і суботу від 7—8 год. вечером. Наука боробництва відбуває ся в тих самих днях, що вправи, від год. ½7—7. О год. 8-ій відбувають ся вправи довільні. Вправи учеників розпочали ся вже дня 15-го вересня, записувати ся ще можна до дня 15-го жовтня. Вписи так членів як і учеників відбувають ся щоденно від години 7—8 вечером в „Соколї“ ул. Підвалє ч. 7.

— **Церковні напіви і мельодиї церковні,** які через довгі лїта збирав і уложив п. Ігнатий Полотнюк в гарну цїлість, друкують ся тепер в Перемишли в друкарни Джулиньского. Доси вже виготовлено 5 аркушів, а буде ще около 15 арк. Здавало ся, що цїла робота буде на жовтень с. р. готова, але показали ся трудности, через котрі мусїв друк протягнути ся. За те робота прекрасна, а уклад так старанний, що через ту книжку незвичайно скоро і красно розвине ся церковний сьпів, чого лиш може Русь собі бажати. Адреса для маючих охоту купити книжку: Ігн. Полотнюк, Станїславів, ул. Собіского ч. 50.

Штука наука і лїтература.

— З Коломийки на фортепян, уложив Антон Кужела. В Чернівцях, накладом унїверситетскої книгарнї Г. Пардіні. Цїна 1 К. 50 с.

— Атже є земля, збіже родить, приховає ся що з худоби, то віддам. Не ходжу легко по сьвіті, але я господар.

— Овва!.... такий господар? Що ви за господар! Ви лиш коло суду і коло коршми маєте господарство....

— Ей, не кепкуй-но ти.... бо....

— Ти, що то є ти? Ви грозите, кому грозите? — кричав Юкель, подаючись скоро назад. — Ви хочете робити бучу! Великий пан, гадає, що єго хто налякає ся!.... То всьо за нашу доброту, за нашу прихильність! Берете від нас гроші, а платити хочете бійкою!

— Ну, ну, Юкель, почекайте — відповів Васонжек — розмовлю ся по людски.

— Що маю з вами розмавляти, о чім?

— О тім довзї.

— Ані менї в голові.... На що менї така розмова, віддайте що винні....

— Коли тепер не маю.

— Красна забава! Не має гроший і хоче розмавляти.... Сама добра особа до розмови.

Не лїпший був і Хаскель; той також натискав і не хотів чути о умовах. Він годив ся цїлком з Юклем, що хто нїчого не має, з тим не варта говорити. Шкода часу.

Посипали ся позви, вироки, фантованя, Васонжек так дуже стратив голову, що вже навіть до суду не заглядав; пускав справи заочно, не апелював — він, Васонжек, що цїле житє стратив на процесах. Приходить на чоловіка така хвиля, що єму вже всьо одно.... Опускає руки і каже: „Нехай дїє ся, що хоче, вже нїчого не поражду“.

Раз вечером вийшов в поле і волїк ся без нїякої цїли, от так, аби іти. Голову повісив, вусиска опустив, згорбив ся, виглядав як дїд, так що Рокита, повертаючий польовою стежкою до дому, не пізнав єго від разу.

— Всякоє дихаціє.... крикнув здивований — атже то пан Валентий!

— Не пізнав, брате?

— Справдї нї. Щось вас добре змогло....

— Великі наші гріхи, Михайле, они перемагають нас і неволять — а мене звалила та сама біда, що й тебе.

— Чув я, чув, що й пана Валентого жиди також обрабляють по судах. Але вам пів біди, ви знаєтесь....

Васонжек лиш рукою махнув.

— Нехай там — відповів — і знаючий, а як не має чим платити то погибає. Не дам їм ради і они мене переможуть. Гадав я вже і сяк і так.... Міркував, крутив головою, пробовав ріжних способів — всьо нї на що. Загибель приходить на чоловіка і на тім конець.

— І щож они вам, пане Валентий, зроблять?

— То само що й тобі.... продадуть, знищать і на чотири вітри проженуть.

Рокита затремтїв.

— Я — сказав — ратую ся ще, як можу.

— До часу, брате.

— Що маю збіжа, віддаю; з приховку віддаю, зароблю який гріш — віддаю, жадає фірманки — їду, аби хоч лиш з хати не рушав і якось до тої пори не рушає.

— До часу, Михайле, до часу. Такий, брате, то як вовк.... даш єму теля, хоче вівцї, дай вівцю — захочесь єму корови; корову даш — зїв би коня, а не маєш коня, то й тебе самого зїсть. Знаю я їх дуже добре, то діраві міхи, бездонні бочки, щоби ти й не знати як пхав, не наповниш і не напхаєш. Говорять в байцї про змия, що єму кождого дня давали барана; такий змий, Михайле, лїпший від наших лихварів, бо їх нажерливість не має кінця. Так і з тобою, брате любий, так і зі мною, з другим, десятим і сотим.... Видавить з тебе всьо, що буде міг видавити, а відтак зїсть тебе з кістьми.

— Ой, пане Валентий, як би він мене мав з хати викинути, то я сам не знаю, що би я зробив?

— А я знаю....

— То скажіть, може й менї то на що придасть ся....

— Сумлїваю ся, Михайле. Я дам собі раду, бо я учений, а ти лиш робітник, то хиба будеш шукати служби. І найдеш, бо з тебе добрий орач, добрий косар, маєш силу і спосібність за трех. Денебудь приймуть тебе — в кождім дворі.

— Нї....

— А то чому?

— Бо я не піду до служби.

— А щож зробиш? Може комірником будеш в селї, а до роботи на поденщину. І так люди роблять

— Хиба нї....

— То якже буде з тобою?

— Не знаю, нїчого не знаю і, Бог сьвідок, не хочу знати.

— О! не цікавий?

— Нї, волію вже послухати, що ви з собою вдієте....

— Вже я собі обдумав. Воювати з жидами не буду, бо їх не переможу. Віддати не маю з чого, знищать мене. Цїлий мій маєток не вистане, аби їх заспокоїти.

— Цїлий маєток?

— А ти як гадав?

— То не може бути, пане Валентий, маєте порядну хату, будинки, ґрунт.

— Піди-но, брате, до нотаря, то довідаєш ся, як ті загінцї на всї боки описані. Жидам з них не богато дістане ся, але й мене викурять як лиса з ями.

— І щож будете робити?

— Га, мій Михайле, хоч ти простий хлоп, але щирий і добрий чоловік, то скажу тобі. Мігби я де на фільварку стати за економа, але

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 9 падолиста. Кольоман Тіша заведужав небезпечно.

Інсбрук 9 падолиста. Італїяньскі студенти і робітники демонстрували вчера знову перед намістництвом. Полїция розігнала демонстрантів.

Константинополь 9 падолиста. Вість о приїздї француской ескадри до Мітилени викликала в Ілдіз-кіоску великий переполох.

Париж 9 падолиста. Порта подала до відомости, що постановила сповнити жадання Франциї. Мінїстер відповів на то, що Франция, скоро лиш одержить угоду, підписану султаном, видасть приказ ескадрі усунути ся з Мітилени.

Пекін 9 падолиста. Наслїдником Лї-Гун-Чана іменований член міністерства Ванґвенохао, а ґубернатором провінциї Печілї іменований Юаншіккаі. Лї-Гун-Чанови вернено назад титул маркіза.

Надіслане.

— **(Віденьске товариство огрійницї і добродїйности).** З року на рік стає наплив глядаючих помочи в часї зимових місяцїв до огрійницї, де одержують теплу страву і притулок чим раз більшим, так, що віденьске товариство огрійницї і добродїйности лише з найбільшим напруженем може виповнить всї вимоги. Щоби отже підперти гуманїтарне стремленє того товариства, уділило єму ц. к. мінїстерство скарбу дозволу на устроєнє льотериї з льосами на 1 К, котра обіймає 2300 виграних і головну виграну в квоті 40.000 К. а котрої тягненє відбуде ся дня 16 січня 1902.

Ц. к. упр. галицкий Банк гіпотечний.

Відділ депозитовий

приймає вкладки і виплачує задатки на рахунок біжучий, приймає до переховання вартістні папери і уділяє на них задатків.

Крім того заведено на лад заграничних інституций т. зв.:

Депозита заховавчі (Safe Deposits).

За оплатою 25 до 35 зр. а. в. річно, депозитар одержить в сталевій панцирній касї сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно а в тайнї можна переховувати своє майно, або важні документи.

В тім напрямі поробив гіпотечний Банк як найдальше ідучі зарядження.

Приписи, що відносять ся до того рода депозитів, можна одержати безплатно в відділї депозитовім.

— **Правдивий, чистий мід** єсть не лиш великим присмаком і здоровою поживою, але також і знаменитим ліком як для старших людий так і для дїтий, розуміє ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто єсть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по єго смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть єго зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тісто і не цукроватїє так як мід правдивий. Хто би хотів мати знаменитий мід, нехай напише до П. Коріневича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кільо по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовлення додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цїсельского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

Всїх наук лїкарских

Др. Володимир Янович

б. довголїтний асистент ц. к. головного шпиталя у Відни, **осів в Станиславові** Ринок ч. 21 і ординує від 2—4.

Для бідних від 8—9 рано безплатно.

не хочу. Від малку на своїм, то менї шия ствердла. Вже би я не міг у такого Рожаньского, наприклад, коло дверий стояти і терпіти єго примхи, я вже за старий, але є один Пан великий, у котрого служба буде менї почестию.

— Який пан?

— Господь наш милосердний, Михайле. Я вже три тиждні без ніякої роботи ходжу, лише міркую і думаю та думаю; і ось додумав ся, що великі мої гріхи і велике змарноване мого житя було.... Оглянувсь я, брате, але за пізно... Не треба було тілько параґрафів в голову собі класти і тілько справ вести і тілько ярмарків навіщувати і тілько писем жидам підписувати. Розсьмієш ся може з мене, скажеш: „Ага! оглянув ся кусий, як єму хвіст відтяли!“ Правда, брате, всьо правда і „не час, небоже, по смерти вандрувати“ — то також правда, але Бог милосердний і вже я собі постановив Єму до смерти служити і так в тій службі житя докінчити.

— Як? При церкві?

— А вжеж.

— За дїда, чи що?

— О, зараз за дїда! І то не ганьба, противно, але я ще на щось лїпшого придатний. На кождій книжці читаю, а хочби була й латиньска, також зумію, бо за молоду був цікавий і показували менї; богослуженя розумію і не хвалячи ся, красно співаю. Чей нераз чуєш в церкві. Красно співаю?

— То правда, як пан Валентий заспіває, то так немов би хто на великій трубі затрубів.

— Хвалити Господа голос є, а нема такої церковної пісні, котрої би я не знав. І не лише ті, що їх нарід співає, але й латиньскі всї знаю; до служби Божої послужу, ризи приготовлю, сьвященика уберу, тому я погадав собі: піду в службу Божу і стану закристияном.

— То наш захристиян не буде?

— Буде, але чейже не одна церков на сьвітї.

— І далеко від нас відійдете?

— Не дуже. За Копитковом.

— Може до Бедренця?

— Нї, до Волї... Я вже там був, говорив з сьвящеником, обіцяв приймити від сьвятого Івана.

— Ну, ну...

— Щож робити, брате. Буду жити спокійно, Господа Бога хвалити, за гріхи прощення просити і нехай там... Я зробив рахунок совісти, перед самим собою я завинив, перед жінкою, перед дїтьми, перед сусїдами. Бю ся в груди і кажу: велика моя вина! Нехай їх пси зїдять ті всї параґрафи і процеси, вже досить маю того! І тобі, Михайле, желаю по доброму, іди ти за мною... Всьо одно, не одержиш ся тут.

— А щож я при вас буду робити?

— Будеш за дїда при церкві.

— Не було в моїм родї дїдів і не буде.

— Гордий з тебе хлоп, Михайле; волиш бути паробком?

— Не буду, пане Валентий; я вже сказав, що не буду.

— А чимже будеш?

— Не знаю, голови на то не маю. Буду своєї хати держати ся, доки зможу і нехай діє ся воля Божа. Ви, пане Валентий, чоловік тямущий, письменний, ви й на книжцї умієте, то порадили собі; я темний хлоп не дам ради. Одно лиш добре знаю, що в тій хатї сидів мій отець, вітців отець, то й я повинен сидіти.

(Дальше буде).

„ТОВАРИШ“

ілюстрований календар на 1902 рік.

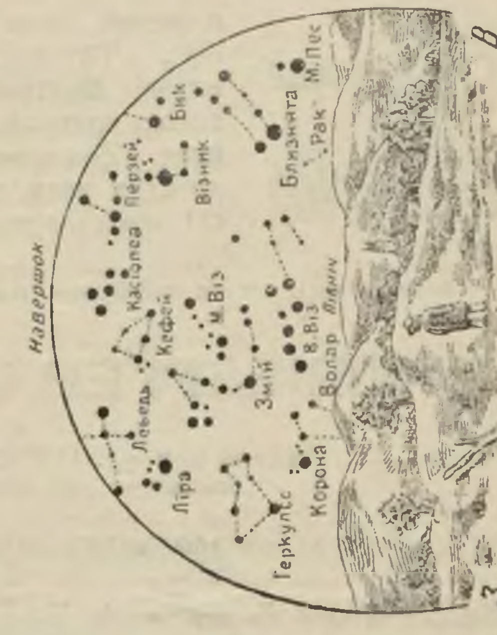
Вже вийшов з друку „Товариш“, богато ілюстрований календар на 1902 рік.

Товариш — се перша в тім родї книжка взагалї в нашім краю.

Товариш містить в собі 24 карт звіздистого неба (по дві на кождий місяць) і богато ілюстраций, прим. з війни бурскої, хіньскої, портрети визначнїйших людий і т. ин.

Товариш подає раду, як вибирати собі званє і як радити собі в ріжних хвилях і потребах житя.

Товариш важний і потрібний для всїх, а приступний для кождого, хто лише уміє читати.

Північна сторона звіздистого неба в падолисті.

Хто собі купить „Товариша“, буде знати то, що на небі і то, що на земли.

Хто собі купить „Товариша“, буде мати „Календар в руці“ і знати, як робить ся календар.

Хто собі купить „Товариша“, буде мати справдї товариша, котрий стане єму в пригоді в неоднїй хвили житя.

Хто собі купить „Товариша“, буде мати книжку, котра придасть ся єму не лиш на один рік, але й на цїле житє.

Хто хоче пересьвідчити ся, що то все правда, що тут написано, нехай купить собі „Товариша“, а певно не пожалує. Цїна 1 К. без пересилки почтової; з пересилкою о 10 сотиків більше. Замовляти у Сеня Ґорука у Львові, пл. Домбровского, ч. 1.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників	. . . аркуш	по	10 сот.
2. Замкнення місячні	. 2 аркуші	„	5 „
3. Інвентар довжників	. аркуш	„	5 „
4. „ вкладників	. „	„	5 „
5. „ уділів	. . . . „	„	5 „
6. Книга головна	. . . . „	„	10 „
7. „ ліквідацийна	. „	„	10 „
8. „ вкладок щадничих	. „	„	10 „
9. „ уділів членьских	„	„	10 „
10. Реєстр членів	. . . . . „	„	10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

Робітня суконь дамских

Л. Ядовскої

у Львові, ул. Личаківска ч. 19. І. поверх

приймає всякі роботи і виконує як найсовістнїйше і найточнїйше по умірній цїнї, також і на провінцию, за присланем докладної міри або станика. Специяльно уділяє ся науки крою і шитя суконь дамских.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДМІЛЄРА у Львові **при ул. Краківскій ч. 9** продає вино шампаньске Йосифа Терлей і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

Найвисші відзначення від Дирекциї дібр Єго ц. і к. Вел. Цісаря Франц Йосифа І., від корол. угорских домен, від Вис. ц. к. Міністерства рільництва і ц. к. господарского Товариства у Відни і Академії винаходів в Парижи.

Оригінальні машини рільничі

Ф. ВІХТЕРЛЬЄ в ПРОСЦІЙОВІ

а іменно: знані січкарні „Ню Модель“, „Польонія“, „ТН“ і „ТНА“ о 3 і 4 ножах, сівники рядові „Монтанія“, молотільні з кованими щитами, криті кірати і т. п. Млинки до очищуваня збіжа почавши від 78 К., трієри, праси до олію, ваги, сикавки огневі, знаряди ковальскі, міхи, бормашини, як і машини до шитя,

з першорядних фабрик, поручають найдешевше

І. НАЙБЕРҐЕР і С-ка, Львів.

Склади у власнім домі при ул. ГОРОДЕЦКІЙ ч. 53, де також всілякі замовленя просимо присилати.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всіх инших часописий приймає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся приймає також пренумерату на всі дневники краєві і заграничні.

Хто любить свою подругу і хоче напеpед поступати, най перечитає собі дра Бока книжку п. з.: „KLEINE FAMILIE“. За присланєм **40 с.** в марках лист. G. KLÖTSCH Verlag Leipzig.

Ц. к. концесионоване

Бюро подорожий і спедицийне **Софії Бесядецкої**

ОСЬВЕНЦІМ, дворець зелізниці

продає білети зелізничі окружні, карти корабельні І-ої і ІІ-ої кляси, як також карти **межипокладові** для **емігрантів до Америки.**

Проспекта даром і оплатно.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цілком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолітоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній літературі, есть літератским явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора мілярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболєвский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускій).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).